

Arrest

nr. 111 362 van 7 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag voor toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2012 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

Verzoekster die van Albanese nationaliteit is, huwde op 12 augustus 2011 met haar Albanese vriend die toegelaten is tot verblijf in België.

Op 19 september 2011 deed verzoekster een aankomstverklaring te Gent.

Op 26 oktober 2011 diende verzoekster een aanvraag voor toelating tot verblijf in als echtgenote.

Op 21 februari 2012 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot toelating genomen. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 26.10.2011 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

Om de volgende redenen onontvankelijk:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarde gesteld in artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: ze heeft de leeftijd van 21 jaar niet bereikt en de echtelijke band bestond niet vóór haar echtgenoot in België aankwam. De echtgenoot werd voor het eerst geregistreerd in België op 13.11.200; het huwelijk werd afgesloten op 12.08.2011.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Zij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat een beslissing met dermate gevolgen voor haar geen afdoende motivering kan uitmaken en onwettig is.

Verder stelt verzoekster dat artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) een onderscheid maakt tussen huwen (of geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met een huwelijk in België) en het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ze vervolgt dat in beide gevallen de minimumleeftijd van de twee partners kan worden teruggebracht tot achttien jaar doch echter onder een verschillende voorwaarde. Bij het huwelijk kan dit enkel wanneer de echtelijke band reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk aankwam. In het tweede geval kan dit wanneer er vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het rijk, er reeds ten minste sprake is van één jaar samenwoning. Verzoekster meent dat dit onderscheid dat gemaakt wordt in de wet een discriminatie inhoudt en hiermee de artikelen 10,11 en 191 van de Grondwet schendt.

Uit het betoog van verzoekster blijkt duidelijk dat zij kritiek heeft op de wet. Zij toont op geen enkele wijze aan dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van de vigerende wetgeving. Integendeel door haar uiteenzetting beaamt verzoekster dat verweerder de bestaande regelgeving correct heeft toegepast. Zij betwist niet dat artikel 10 van de vreemdelingenwet een minimumleeftijd voorziet van 21 jaar voor beide partners, noch dat volgens deze bepaling de leeftijd kan worden teruggebracht naar 18 jaar voor zover de echtelijke band met de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds bestond vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk. Evenmin betwist verzoekster de feitelijke vaststelling gedaan door verweerder, met name dat zij de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt en dat het huwelijk nog niet bestond vóór dat haar echtgenoot naar België kwam. Verzoekster toont op deze wijze geheel niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. In de mate dat het de bedoeling is van verzoekster om de Raad ertoe te bewegen een wetsbepaling te toetsen aan de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag niet een dergelijke toetsing door te voeren.

Ten overvloede wenst de Raad te verwijzen naar het arrest nr. 123/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013.

Wat betreft artikel 191 van de Grondwet stelt het Grondwettelijk Hof wat volgt:

“Artikel 191 van de Grondwet kan enkel zijn geschonden in zoverre de bestreden bepalingen een verschil in behandeling instellen tussen bepaalde vreemdelingen en de Belgen. Aangezien uit de uiteenzetting in beide verzoekschriften blijkt dat de verschillen in behandeling die in die middelen worden bekritiseerd, uitsluitend betrekking hebben op de vergelijking van verschillende categorieën van vreemdelingen onderling, zijn de voormelde middelen niet ontvankelijk, in zoverre zij uit de schending van artikel 191 van de Grondwet zijn afgeleid.”

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending aannemelijk van de door haar aangevoerde bepalingen.

Uit de uiteenzetting van verzoekster blijkt dat zij eveneens een verschil in behandeling aanvoert tussen verschillende categorieën van vreemdelingen, zodat zij niet dienstig de schending van artikel 191 van de Grondwet kan inroepen.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ze stelt dat ze een hecht gezin vormt met haar echtgenoot en dat zij ingevolge de bestreden beslissing het land zal dienen te verlaten en gescheiden zal worden van haar echtgenoot. Ze meent dat deze inmenging disproportioneel is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Artikel 8 van het EVRM erkent niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort EHRM) heeft herhaaldelijk geoordeeld dat *“volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht, de Staten het recht hebben om, onverminderd de verbintenissen die voor hen voortvloeien uit verdragen, de toegang op hun grondgebied van niet-onderdanen te regelen”* (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67; Boujlifa t. Frankrijk, 21 oktober 1997, § 42; Üner t. Nederland, 18 oktober 2006, § 54; Darren Omoregie e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 31 oktober 2008, § 54).

Meer in het bijzonder impliceert dit artikel niet dat een Staat de verplichting zou hebben om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te laten. Het EHRM heeft immers ook gepreciseerd dat *“artikel 8 niet kan worden geïnterpreteerd alsof het voor een verdragsluitende Staat de algemene verplichting zou inhouden de keuze, door gehuwde koppels, van hun gemeenschappelijke woonplaats te eerbiedigen en te aanvaarden dat vreemde echtgenoten zich in het land vestigen”* (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali, voormeld, § 68; Darren Omoregie e.a., voormeld, § 57; 29 juli 2010, Mengesha Kimfe t. Zwitserland, § 61; 6 november 2012, Hode en Abdi t. Verenigd Koninkrijk, § 43). Het Hof heeft eveneens onderstreept dat *“de toestand vanuit het oogpunt van het recht van vreemdelingen, wanneer het bijvoorbeeld niet om de status van vluchteling gaat, ten dele een keuze impliceert doordat zij vaak deze is van een persoon die heeft gekozen om te leven in een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft”* (EHRM, 27 september 2011, Bah t. Verenigd Koninkrijk, § 45).

De onmogelijkheid om met zijn gezinsleden samen te leven kan evenwel een inmenging vormen in het recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Om in overeenstemming te zijn met die bepalingen moet een dergelijke inmenging bij een voldoende nauwkeurige wetsbepaling zijn voorzien, beantwoorden aan een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling.

De verschillende wetsvoorstellen bevestigen dat het recht op de bescherming van het gezinsleven een belangrijke maatschappelijke waarde is en dat migratie via gezinshereniging mogelijk moet zijn. Zij

beogen evenwel het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging beter te reguleren teneinde de migratiestroom en de migratiedruk te beheersen. Voornamelijk willen ze bepaalde misbruiken of gevallen van fraude voorkomen of ontmoedigen, bijvoorbeeld op het vlak van schijnhuwelijken, schijnpartnerschappen en schijnadopties. Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in mensonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden, bijvoorbeeld door het ontbreken van behoorlijke huisvesting. Ten slotte werd in de parlementaire voorbereiding er ook bij herhaling op gewezen dat de wetgever bij het regelen van de voorwaarden voor gezinshereniging, rekening dient te houden met de verplichtingen die volgen uit het recht van de Europese Unie.

Doordat de minimum leeftijdsvereiste het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot, niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, tast zij het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan de inmenging die voorzien is door de wet *in casu* disproportioneel is of een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoekster verwijst naar artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij afwijzing van een verblijfstitel alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Aldus meent verzoekster dat zij ingevolge deze bepaling diende gehoord te worden. Dit is niet gebeurd. Zij stelt dat de bestreden beslissing in strijd met de Richtlijn 2003/86/EG geen enkele afweging heeft gemaakt.

De Raad merkt op dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 8 juli 2011, die de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

Waar verzoekster zich beroept op een schending van de rechten van de verdediging en van de hoorplicht, wijst de Raad erop dat de rechten van de verdediging enkel van toepassing zijn op juridictionele beroepen en in administratiefrechtelijke zaken enkel op tuchtzaken.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen als de hier bestreden beslissing, vallen niet onder deze hypothese, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de hoorplicht.

Waar verzoeker nog een schending van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekster zet *in casu* niet uiteen op welke wijze het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan worden volstaan door te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU